

Tu ets el protagonista
d'aquesta història, tria entre
36 possibilitats

LOS DEL SUD US MATAREM A TOTS

VALERO SANMARTÍ

AVANÇAMENT
EDITORIAL

Amb il·lustracions de Roger Pelàez

Valero Sanmartí

LOS DEL SUD US MATAREM A TOTS

Ed. Males Herbes
2016

A principi del segle XXI el barri de Gràcia es converteix en un polvorí. Les *pop-up stores*, les vermuteries *faux-rétro* i les botigues de roba de disseny que els moderns hi van portar són apedregades pels membres de l'esquerra alternativa, que els acusen d'haver envaït i gentrificat un barri que els pertanyia històricament, com bé demostren unes pintures rupestres en què homes (i dones) primitius (i primitives) celebren una assemblea de l'Alternativa Estel a la Plaça del Diamant, llavors encara coneguda com Plaça del Sílex. Als graciencs de tota la vida no els convenç gaire aquesta versió de la Història, i en general ignoren les activitats pretesament populars com el «Taller d'autodefensa antimasclista en un context postgramscian amb armes biodegradables», amb les quals els antisistema intenten enllepolir-los i justificar la seva implicació en el barri.

Quan comença el pogrom contra els moderns, molts d'ells ja han marxat de Gràcia. Alguns s'han mudat a Horta o Sant Andreu amb l'excusa de viure una vida

més tranquil·la i pagar un lloguer més barat que la seva presència encarirà. Prometen als seus amics que baixaran sovint «a la vila», però mai més se'ls veu el pèl. Encara que ningú ho digui obertament, tothom sap que aquests barris són com cementiris d'elefants per a *hipsters* graciencs, i quan un amic els comunica el trasllat l'acomiaten amb festes solemnes en les quals tothom vesteix de negre i canta a cappella el «Funeral» d'Arcade Fire.

Però l'escomesa dels antisistema envia a la diàspora els moderns que quedaven a Gràcia. Alguns intenten refundar la terra promesa a barris com El Poble Sec, Sant Antoni o El Poblenou, de cadascun dels quals diuen que «és la nova Gràcia», sense gaire convicció, amb la boca molt petita. Els propietaris immobiliaris els reben amb els braços oberts perquè les galeries d'art i els espais de *coworking* que porten sota el braç renten la cara al barri i els permeten encarir els lloguers. Però tan bon punt el preu del metre quadrat supera el sou precari d'un *hipster* mitjà no tenen cap problema a fotre'ls una patada al cul i enviar-los a gentrificar el cony de sa puta mare, probablement un lloc més acollidor i espaiós que les llodrigueres infectes de fals bohemi que els llogaven.

A pesar d'això, el futur de l'esquerra alternativa graciencs no resulta precisament més agradable. És cert que dels seus concerts i dinars populars *anarkovegan-queer* se n'escaquegen fins i tot els mateixos organit-

zadors, però l'Ajuntament no està disposat a permetre que cap oferta d'oci, per ignota que sigui, s'escapi dels seus plans quadriculats. Si com a mínim tinguessin la decència de fer com els okupes de Berlín i convertir els locals en galeries d'art amb souvenirs i refrescos per als turistes, encara els respectarien. Però no, els de Barcelona són especialets i han d'anar amb samarretes de Kortatu i penjant pòsters comunistes als locals per espantar els pobres estrangers. Així que res. L'Ajuntament envia cada cop més policia al barri per sabotejar-los totes les iniciatives i, quan els andorrans s'apoderen de la ciutat, augmenten les hostilitats per enviar-los a tots a prendre pel cul amb la resta de barcelonins.

El 2032 Gràcia continua liderant la llista dels barris més moderns de la ciutat. Però Barcelona, tot i les pretensions de considerar-se a l'avantguarda de les tendències, només s'ha dedicat històricament a importar les troballes de les modes internacionals i fer-les passar per pròpies. Com que aquestes modes fa anys que han embogit, i poden canviar abruptament d'un dia per l'altre, els edificis s'han revestit completament amb pantalles que projecten diferents façanes per adaptar-se, de forma ràpida i barata, als imperatius arquitectònics en voga a cada moment. Ahir s'embolcallaven amb superfícies blanques típiques dels pobles de pescadors. Avui amb frontons d'obra vista clapats amb pintura i grafitis estridents amb proclames com «Anarkía y homeopatía fría» o «Save the tofu», un es-

til anomenat *punkbohokitsch* iniciat als barris pobres de Neo Bombai.

Travesseu a empentes i rodolons els carrers del barri, apilonats de turistes, rebutjant els souvenirs «typical gracianish», llaunes de cervesa buides que us ofereixen catalans disfressats de pakis llogats per l'Ajuntament.

—Cervessa birra, amiga?

—És «servea biar amigo», collons! —escup el Valero—. No us ensenyen a respectar les putes tradicions o què?

El carreró on us ha enviat el Boltas es troba completament desert. Sobre la porta indicada hi han escrit «Restaurant OkuPa amb tomàquet» amb un esprai de color blau. Però tant les parets com la pintura són reals, i no una il·lusió visual com la de la resta dels edificis de Gràcia.

—Ara entenc per què la poli no s'ha atrevit a desallotjar-la en tots estos anys. Van forts. Després del sarau de *Ciutat Morta* no tenen collons d'apropar-s'hi —diu el Valero assenyalant uns testos que reposen amenaçadorament sobre una de les finestres—. Pots obrir la porta piratejant-la amb la Game Gear?

—Impossible —respons amb la vista clavada a la pantalla—. És una reixa amb una obertura mecànica. No està informatitzada.

—Doncs haurem d'entrar a la força —resol el Valero.

—I si truquem abans?

—I tant, home. Així, vestits de polis. «Hola, bon dia, venim a desallotjar aquest focus de resistència ciutadana per inaugurar-hi una botiga de samarretes del Barça. Podem passar?» —exclama sorneguerament.

—Doncs traiem-nos els uniformes i pose...

—Fa molt que espero esta proposta —t'interromp el Valero—. Crec que, com a l'Antiga Grècia, el meu rol de tutor comporta obligacions no tan sols relacionades amb lo saber, ja sigo científic o humanístic, sinó també amb qüestions més pràctiques com ara la sexualitat, i que, a pesar del teu aspecte, diguem-ne, entre ambigu i llardós, assumiré estoicament i sense cap mena de gaudi físic o implicació emocional.

El Valero es descorda els botons de l'uniforme amb una mà i amb l'altra fa veure que s'agafa a una barra americana invisible. Flexiona lleugerament els genolls, balanceja els malucs i amb la llengua enfora cantusseja el «SexyBack», de Justin Timberlake, amb un crits en falset que recorden els xerrics d'una serra oxidada tallant la banya d'una cria d'unicorn.

—*Sapere aude, baby* —mormola lascivament amb un to de veu molt greu.

Piques a la reixa desesperat i crides que us obrin PER L'AMOR DE DÉU. Un cap amagat sota un pas-samuntanyes apareix, amb cautela, per la finestra de sobre vostre.

—Valero? Valero Sanmartí? —crida abans de tornar cap a dins.

Molt més aviat del que les lleis de la física i l'anatomia humana permetrien, l'encaputxat arriba fins a la reixa i l'alça de cop.

—Sí que van ràpids los comunistes si els interessa —murmura el Valero, disgustat, mentre es corda els botons de l'uniforme.

Davant vostre un paio somrient us mira amb les mans a la cintura i assenteix lentament amb el cap. Porta una samarreta gastada de Brams, una ronyonera i tres arracades a l'orella dreta. Uns cabells canosos, tallats a clapes, molt curts i molt malament, probablement per ell mateix, li guspiregen sobre el cap. Del clatell li neixen tres rastes que reposen sobre el pit.

—Valero Sanmartí! Quin honor! Així que t'has infiltrat a la poli. Aquesta sí que és bona. Passeu, passeu!

—El coneixes? —li preguntes mentre entreu al local.

—No ho sé —respon el Valero—. A mi tots los de l'esquerra indepe me semblen iguals. Com los xinesos.

Quan el Valero va irrompre a les xarxes socials amb els seus estirabots càustics, allò que es defineix com a Primer Món reposava als braços d'una relativa bonança econòmica. Formacions polítiques pseudoesquerranoses governaven a països tan diferents com els Estats Units o Espanya. L'humor que triomfava llavors a Internet era políticament incorrecte, hedonista i nihilista. L'apologia descarnada del consum de drogues, els acudits sobre negres, mariques i càncer, insults com *puta* o *quillo*, amb una càrrega ideològica voluntàri-

ament ignorada, eren celebrats per una bona part de joves acomodats, els quals sentien que el món només podia anar a millor i que, per tant, volien gaudir sense complexos dels seus privilegis, a recer de la tortura dels valors cívics i solidaris amb què pares i mestres els havien matxucat la consciència.

La crisi econòmica, però, va capgirar la situació política i també humorística. Amb la pèrdua de drets socials i de poder adquisitiu va expandir-se el sentiment de comunitat, així com la recança contra les classes privilegiades i contra la vanitat postmoderna. Una flamarada d'enuig va incendiar la opinió pública i el Valero, amb un hàbil cop de timó, va incorporar al repertori acudits sagnants contra els poders, del polític al policial passant per l'econòmic, i també contra els *hipsters*, la cultura hegemònica que marcava el *Zeitgeist* consumista i elitista del moment. Tot això, amanit amb proclames barates a favor de la insurrecció del precariat i col·laboracions estratègiques en mitjans amb pedigrí revolucionari com *La Directa*, el van convertir en una figura molt apreciada entre els moviments de l'esquerra alternativa. Els sentiments, però, no eren exactament recíprocs.

—Mmm... Per què aquest tio d'entrada s'ha pensat que t'has infiltrat a la policia i no el que seria més lògic, o sigui, que realment t'has acabat fent poli? —xiuxiueges al Valero entrant al local.

—No ho sé. Són una gent molt ingènua. Se pensen que el materialisme històric és una mena de ciència

exacta —respon mentre espanta amb la mà un núvol de mosquits.

Ni els pitjors enemics d'Stalin van acabar els seus dies engarjolats en cataus més insalubres que aquella mena de *cafeta* okupa decadent. L'únic mobiliari del recinte consta de quatre taules de plàstic plenes de guixades, una dotzena de tamborets malgirbats distribuïts de qualsevol manera i una petita barra llefrigosa i malaltissa que atrau les mosques i les fulmina tan bon punt hi aterren a sobre. Llànties de pintura vermella escrostonada revesteixen els maons de la paret com una ferida mal curada. Per sort, la major part de la superfície de la paret es cobreix amb pòsters d'antics saraus reivindicatius i, sobretot, de propaganda dels colons de la CUP a Mart, el Planeta Vermell, on van marxar set anys enrere per construir-hi una nova societat basada en els *kibbutz* israelians. Us atureu davant d'un pòster en el qual apareix, en un estil pictòric directament inspirat en els cartells de la Rússia comunista, el David Fernández vestit d'astronauta, amb el casc a la mà i l'esguard enlairat cap al lema que flota sobre la seva figura: «Som i serem Planetes Catalans». En un altre, Eulàlia Reguant, Josep Garanté, Anna Gabriel i Josep Maria Busqueta planten enciams a la superfície infecunda de Mart.

—Per què en diuen *Planetes Catalans*, si només n'han arribat a un, de planeta? —preguntes al Valero.

—Per què no? També utilitzaven lo concepte de *Països Catalans* i a la majoria de valencians i illencs els la pelava.

Afortunadament per al futur de la nació catalana, el terrabastall ecològic provocat pel Gran Salt Cap Amunt va enfonsar *ses illes* en el mar i va enderrocar sobre els valencians els milers d'habitatges d'obra barata que recorrien el seu litoral i els va matar a tots. Una autèntica tragèdia. Sobretot pel tema dels valencians, que en l'imaginari català ocupaven el mateix rol que els portuguesos en el dels espanyols. Iguals, però pitjors en tot. Els valencians eren més lletjos, més pobres, més espanyols, i sobretot més corruptes. Tant com els principatins, en realitat, però els escàndols de la Fórmula 1 eren més cridaners i honestos que les tramoies de Pujol i companyia durant l'oasi català. Per al Principat, el País Valencià interpretava un paper clau en moments de baixa autoestima nacional, i la seva pèrdua privà els principatins d'un refugi preuadíssim en temps de decadència com els de la dominació andorrana.

—Algun dia jo també hi aniré —diu el vostre amfitrió assenyalant el pòster del David Fernández—. La meva companya i la nostra filla ja hi són. Vam gastar-nos tots els estalvis perquè arribessin a Mart amb la tercera expedició.

—Tens alguna foto seva? —li preguntes encuriolit.

—No! —exclama ofès—. Esclar que no! Les fotografies objectualitzen el cos de la dona.

De fet, als *kibbutz* marcians de la CUP es va decidir en assemblea que totes les persones visualitzades com a dones haurien de cobrir-se amb un burca a fi que els homes

s'acostumessin a valorar-les aparcant qualsevol mena de criteri físic i sexual. Cap d'elles hi va estar d'acord. Per desgràcia, les seves veus agudes no eren prou potents per travessar el cristall de l'escafandre i les rèpliques no van ser tingudes en compte a l'hora de la resolució.

—Va bé el negoci, eh? No s'hi pot estar, de tan petat que ho tens —remuga el Valero mentre esclafa amb les mans un mosquit que el ronda.

—No gaire —respon l'home amb les espatlles encogides—. Sou els primer clients que tinc.

—Avui?

—Des que vam obrir. Fa deu anys. I així no hi ha manera de reunir els calés que em falten per marxar a Mart.

—Has pensat a ruixar-ho amb fato per a la neteja? —pregunta el Valero fotent una coça a una rata que li rosegava els baixos dels pantalons—. Jo crec que amb dues tones d'àcid sulfúric i un llançaflames ja faries.

—Tenia grans plans per a aquest local. Una carta amb bona teca, fina, de quilòmetre zero i a preus populars. Traure els pòsters per captar gent que no fos del rotllo però mantenir-ne l'esperit amb xerrades polítiques i activitats culturals. Una cosa tipus El Tarambana de Cardedeu o Cal Temerari de Sant Cugat.

—I què va passar amb tots estos plans? Te'ls va robar el Capitalisme Neoliberal?

—Exacte. Els fills de puta de l'Ajuntament no van recobrir amb pantalles les façanes del voltant. Fins que

no es posin de moda els carrerons foscos amb ferum de sida no s'hi apropià ningú. És injust.

—Sí. Mai hai entès per què el sistema es rebota quan vols destruir-lo per al seu propi bé.

L'home riu tirant el cap endarrere i pica de mans.

—Hòstia puta. El Valero Sanmartí al meu local — diu mentre es col·loca darrere la barra—. Et feia mort i mira't, aquí, infiltrat dins del sistema per follar-te'l viu. Deus ser de les poques persones que encara lluita per alguna causa en aquest país, per dir-ho d'alguna manera. Celebrem-ho. Us convido a una cervesa de quilòmetre zero. Producció artesanal. Ecològica. L'especialitat de la casa!

—I també l'única beguda que deus tenir a part d'aigua de l'aixeta.

—Que cabró! Com continues clavant-la! —riu l'home.

Prem el tirador i omple dos gots amb una cervesa tèrbola d'un color daurat esmoreït. El Valero n'aixeca un i observa a contrallum com el líquid s'aclareix quan centenars d'encenalls negres es dipositen amb lentitud al cul del recipient.

—Salut! —diu l'home alçant l'altre got.

—Un moment. No tens una altra birra per al tercer en discòrdia?

—Però si només és una criatura... —apunta repassant-te de dalt a baix.

—Què collons, una criatura? Si és un gos. Un gos superintel·ligent. Tan intel·ligent que ha anat prenent

una forma que recorda vagament la d'una persona — assegura el Valero rasant-te rere l'orella—. Aviam, que per als estàndards d'un humà normal i corrent, pràcticament és un deficient mental. Però, tractant-se d'un gos, se defensa prou bé.

T'espelses les moixaines mal intencionades del Valero i ell et crida:

—Tu! Jau! O no hi haurà cervesa per al bup-bup!

—I vols dir que els animals haurien de beure birra?

—Que te'ns has tornat d'Iniciativa, tu, o què? Des de quan us importa, a la CUP, que un animal sigo o no sigo alcohòlic? Les preocupacions ecològiques no ens distreuen del problema apressant de la lluita de classes?

Amb un gest d'horror a la cara, l'home trau un tercer got de sota la barra i es disposa a omplir-lo ràpidament per foragitar qualsevol sospita de la seva simpatia amb Iniciativa.

—Què fas, boig? Posa-li en un cubell o en alguna altra merda, però no en un got. Una cosa és donar-li cervesa i l'altra tractar-lo com una persona de ple dret. Tampoc voldria que se'm flipessa, l'animal! —protesta el Valero.

—Està bé, vaig a veure què trobo —respon mentre surt de la barra i t'observa de cua d'ull amb malfiança.

El Valero et tusta el cap remugant «bon quisso, bon quisso» i quan l'home desapareix dins d'un traster al fons del local avança amb cautela cap a unes escales.

—Vai al segon pis a llançar els testos al carrer perquè pugo entrar la poli.

—No! Si entren el fotran a la presó! —xiscles abraçat a la seva cama.

—Ah sí? Vaja. I jo que em pensava que l'enviarien a Caldea a bullir-se els collonets...

—Aquest home t'admira! Si li expliquem que estem reunint els exèrcits del sud per alliberar Catalunya d'Andorra el convencerem que abandoni el local per voluntat pròpia i com a mínim no l'enxamparà la poli —li expliques d'una tirada, gairebé sense aire.

—Los fanàtics no atenen a raons. I si nos hem de preocupar per les implicacions morals de cadascuna de les nostres accions no acabarem mai. Però tu mateix.

Si decideixes que el Valero llanci els testos perquè pugui entrar la poli, passa a la pàgina 68

Si decideixes intentar convèncer l'home perquè abandoni el local, passa a la pàgina 119